

Останалитѣ го гледаха право въ очитѣ. Очакваха съ нетърпение какво ще каже.

Той седна до масата, взе перо и написа дълга-дълга рецепта.

После, съ сериозенъ тонъ на всезнающъ лѣкарь заяви:

— Госпожо, ще ѝ давате по две супени лъжици преди ядене. Това ще облекчи болкитѣ ѝ, ще урегулира стомаха. Затоплете съ тухличка краката и нѣма да излиза на разходка три-четири дни... Ако стане нужда, повикайте ме пакъ. . .

Жанета слушаше тъжна и мълчалива съветитѣ на лѣкаря. На всѣка дума тя поклащаше глава. Ахъ, Господи, веднѣжъ само да оздравѣе!

Накрая, тя му заплати съ две черни кокалени копчета, откъснати отъ вехтото пардесю на майката.

— Сбогомъ? — и важно-важно лѣкарьтъ излѣзе.

— Сбогомъ, господинъ докторе. И много, много ви благодаря . . . Ще изпълня всички наставления, които сте предписали.

Тя занесе рецептата въ аптеката, получи лѣкарството и бързо-бързо се завърна въ кѣщи. И вече не се отдѣли отъ леглото на болната. . .

Наистина, следъ три дни малката Елеонора стѣпи на крака. Закусваше заедно съ другитѣ, отиваше на урокъ по пиано и после — на разходка въ градината.

И малката Жанета се развесели наново.

Панчо Михайловъ

